

Arrest

nr. 265 107 van 8 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VANWESER
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE COSTER, die *loco* advocaat K. VANWESER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 31 maart 2021 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Op 16 juli 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 31.03.2021 werd ingediend door :

[...]

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene diende op 31.03.2021 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 1° lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor bewijzen van de uitkering die zij verkrijgt vanuit Nederland (brieven en stortingsbewijzen) en een bewijs van ziekteverzekering

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art 40 §4, 1e lid, 2° van de v/et 15 12 1980 en art. 50. §2, 4° van het KB van 08 10 1981) Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15 12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aan in bezit te zijn van een geldige ziekteverzekering en een UWV-uitkering te ontvangen vanuit Nederland

Wanneer we de nettobedragen op de stortingsbewijzen bekijken, dienen we echter vast te stellen dat deze inkomsten onvoldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk Betrokkene heeft immers een broer (R.B.R.) en zus (V.C.L.) ten laste. Zij dienden beiden een aanvraag o b v gezinshereniging met betrokkene in Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met het aantal personen ten laste, dus het strikte minimum De uitkering van betrokkene ligt echter ruim onder dat bedrag en is bijgevolg ontoereikend

Wanneer we de persoonlijke situatie en de bewezen inkomsten in rekening nemen, dienen we dus vast te stellen dat de inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld, niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar synthesesmemorie twee middelen aan die zij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet Overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet heeft iedere Unieburger het recht gedurende meer dan drie maanden in België te verblijven indien hij aan bepaalde voorwaarden voldoet.

Artikel 40, §4, 1e lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; "

Opdat men dus als een economisch niet-actieve Unieburger in België voor meer dan drie maanden zou kunnen verblijven, is vereist dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat men tijdens zijn/haar verblijf ten laste komt van het Belgische sociale bijstandstelsel en dient men te beschikken over een verzekering die de ziektekosten in België volledig dekt.

1) Voldoende bestaansmiddelen

Een economisch niet-actieve Unieburger beschikt over voldoende bestaansmiddelen wanneer zijn/haar middelen het grensbedrag overschrijden dat in België geldt voor de toekenning van het bestaansminimum.

Deze bestaansmiddelen moeten niet noodzakelijk eigen middelen zijn, maar mogen ook afkomstig zijn van iemand anders. De herkomst van de bestaansmiddelen is bijgevolg irrelevant.

Het bestaansminimum is afhankelijk van de familiale toestand. Er bestaan drie categorieën.

<i>Categorie 1: samenwonende</i>	<i>Bedrag bestaansminimum = € 669,58 per maand</i>
<i>Categorie 2: alleenstaande</i>	<i>Bedrag bestaansminimum = € 1.004,37 per maand</i>
<i>Categorie 3: samenwonende met gezinslast</i>	<i>Bedrag bestaansminimum = € 1.357,36 per maand</i>

2) Ziekteverzekering

Een economisch niet-actieve Unieburger moet een ziekteverzekering hebben die zijn/haar ziektekosten in België dekt.

Men mag geen belasting vormen voor de overheidsfinanciën van België.

Volgens de bestreden beslissing heeft verzoekster een geldige ziekteverzekering maar beschikt zij over onvoldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit is uitermate eigenaardig gelet op het feit dat verzoekster een maandelijks WIA-uitkering krijgt van het UWV gelijk aan € 1.394,90 (stuk 5).

Verzoekster meent dat zij dient te worden gekwalificeerd als zijnde een samenwonende met gezinslast. De uitgave voor het huishouden worden in geen geval gedeeld met haar broer (R.B.R.) en zus (V.C.L.).

Opdat verzoekster haar middelen het grensbedrag zouden overschrijden dat geldt voor de toekenning van het bestaansminimum is dus een bedrag van minstens € 1.357,36 per maand vereist.

Verzoekster ontvangt maandelijks € 1.394,90. Dit bedrag overschrijdt het grensbedrag voor een leefloon waardoor zij van oordeel is dat zij dus onmogelijk ten laste kan vallen van de sociale bijstand.

Verzoekster acht het incorrect dat verwerende partij haar kwalificeert als zijnde een samenwonende (categorie 1). Zij regelt de huishoudelijke aangelegenheden niet hoofdzakelijk gemeenschappelijk met haar broer en haar zus. R.B.R. en V.C.L. doen geen financiële bijdrage in de kosten van het huishouden. Hierdoor kan verzoekster niet worden gekwalificeerd als een samenwonende.

Bijgevolg schendt de beslissing artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

IV.2.3 Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

Verwerende partij heeft alleen getoetst of verzoekster met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen. Een louter verwijzing door de verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten, volstaat evenwel niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoekster.

Dit is overigens geheel in strijd met het Unierecht. Zo is er geen vast bedrag vastgelegd in de verblijfwetgeving omdat het Unierecht dit verbiedt. Lidstaten dienen altijd rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger. De inkomensnorm geldt enkel als referentiebedrag en niet als minimuminkomen.

Verzoekster meent dat verwerende partij had moeten nagaan of zij zichzelf zou kunnen onderhouden met haar inkomen. Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter heeft beperkt op de inkomensvoorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet zonder evenwel de concrete situatie van verzoekster te beoordelen. De bestreden beslissing is onvoldoende zorgvuldig.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er een behoefteanalyse werd uitgevoerd. Aangezien er geen behoefteanalyse werd uitgevoerd, is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Indien er een behoefteanalyse zou zijn uitgevoerd, zou verwerende partij immers tot de vaststelling zijn gekomen dat verzoekster wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Zo krijgt verzoekster bijkomende financiële steun van familieleden (stuk 6). Voor de volledigheid wenst verzoekster nogmaals te benadrukken dat de herkomst van bestaansmiddelen volkomen irrelevant is. Bijgevolg dient ook deze familiale financiële steun in aanmerking te worden genomen.

Daarnaast bevat de beslissing evenmin een motivering inzake de bestaansmiddelen die verzoekster nodig heeft om in haar behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Gelet op bovenstaande is er een schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van bovenstaande beginselen moet onderzocht worden in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster een maandelijkse UWV-uitkering ontvangt, ten bedrage van € 1.394,90. Daarenboven stelt verweerder vast dat verzoekster twee personen ten laste heeft, namelijk haar broer en zus. Deze laatsten dienden een aanvraag gezinshereniging in, in functie van verzoekster. Op basis van deze elementen concludeert verweerder dat de inkomsten van verzoekster onvoldoende zijn om te voorkomen dat zij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Overeenkomstig artikel 14, § 1 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de RMI wet), wordt het bedrag van het leefloon bepaald op basis van de familiale toestand van de betrokkene. Het voormeld artikel stelt deze bedragen vast als volgt:

“§ 1. Het leefloon bedraagt :

1° 4 400 EUR voor elke persoon die met één of meerdere personen samenwoont.

Onder samenwoning wordt verstaan het onder hetzelfde dak wonen van personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

2° 6 600 EUR voor een alleenstaande persoon (en voor een dakloze die recht heeft op een in de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 13, § 2, bedoeld geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie).

3° 8 800 EUR voor een persoon die [...] samenwoont met een gezin te zijnen laste. Dit recht wordt geopend van zodra er ten minste één minderjarig ongehuwd kind aanwezig is.

Het dekt meteen het recht van de eventuele echtgeno(o)t(e) of levenspartner.

Onder gezin ten laste wordt verstaan, de echtgenoot, de levenspartner, het ongehuwd minderjarig kind of meerdere kinderen onder wie minstens één ongehuwd minderjarig kind.

De levenspartner is de persoon met wie de aanvrager een feitelijk gezin vormt.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, in welke mate de echtgenoot of de levenspartner de in artikel 3 bedoelde voorwaarden moet vervullen.”

In haar synthesesmemorie voert verzoekster aan dat zij en haar broer en zus gekwalificeerd dienen te worden als een gezin in de zin van artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de RMI-wet). Dit artikel bepaalde op het ogenblik van de bestreden beslissing dat het leefloon voor een samenwonende met gezinslast € 1.357,36 (vanaf 1 september 2021: € 1.384,54) per maand bedraagt. Verzoekster betoogt dat de maandelijkse uitkering die zij ontvangt, namelijk € 1.394,90, derhalve het grensbedrag voor een leefloon overschrijdt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient vooreerst op te merken dat artikel 14, § 1, vierde lid, van de RMI-wet een gezin ten laste definieert als de echtgenoot, levenspartner, ongehuwd minderjarig kind of meerdere kinderen onder wie minstens één ongehuwd minderjarig kind. Een dergelijke situatie doet zich *in casu* echter niet voor. Verzoekster woont echter niet samen met een van de onder artikel 14, § 1, vierde lid, genoemde personen, maar met haar volwassen broer en zus. Zij wordt derhalve niet bijgetreden waar zij aanvoert dat zij moet worden beschouwd als een samenwonende met gezinslast zoals bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de RMI-wet.

Verzoekster bevestigt in haar uiteenzetting dat haar broer en zus te haren laste vallen. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij haar aldus ten onrechte heeft beschouwd als een persoon die met andere personen samenwoont, meer bepaald twee volwassenen die te haren laste zijn, zodat voor elk persoon het bedrag bepaald in artikel 14, § 1, 1°, van de RMI-wet in aanmerking wordt genomen. Dit bedroeg bij het nemen van de bestreden beslissing € 669,58 of een totaal van € 2008,74 voor de drie personen. Aldus heeft de verwerende partij terecht geoordeeld het inkomen van verzoekster, ten bedrage van € 1394,36 onvoldoende is. Verzoekster maakt aldus geen schending van artikel 40, § 4, van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.3. In het tweede middel betoogt verzoekster dat de aanvraag niet louter mag geweigerd worden wanneer de inkomsten niet een bepaald minimumbedrag halen, maar dat rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak.

De Raad merkt vooreerst op dat de rechtspraak waar verzoekster naar verwijst, het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-578/08 *Chakroun* en het arrest van de Raad nr. 78.310 van 29 maart 2012,

betrekking heeft op een verzoek om gezinshereniging, en als dusdanig geen betrekking heeft op de huidige zaak, waarbij verzoekster overeenkomstig artikel 40, § 4, 2°, van de vreemdelingenwet aanspraak maakt op het vrij verkeer van personen, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Artikel 40 van de vreemdelingenwet, dat aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing, bepaalt dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, de aard en de regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden ten laste. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er rekening is gehouden met feit dat verzoeksters broer en zus ten hare laste zijn en dat zij niet bijdragen aan de kosten van het huishouden.

Waar verzoekster aanvoert dat zij tevens gelden ontvangt van familieleden, dient de Raad op te merken dat verzoekster dit element thans pas voor de eerste keer aanvoert. Zij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekster op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling zich niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster voert geen andere concrete elementen aan die verweerder in rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Op basis van de bovenstaande elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoekster niet kan garanderen dat zij niet ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel, minstens maakt verzoekster het tegendeel niet aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT